D.O.E.N
Docentenplatform
Oost-Europese Neerlandistiek

Информационный вестник
Восточноевропейской ассоциации нидерландистов
выходит с 1995 года

Nieuwsbrief

www.doenned.org

№ 2 (32) 2013

De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur

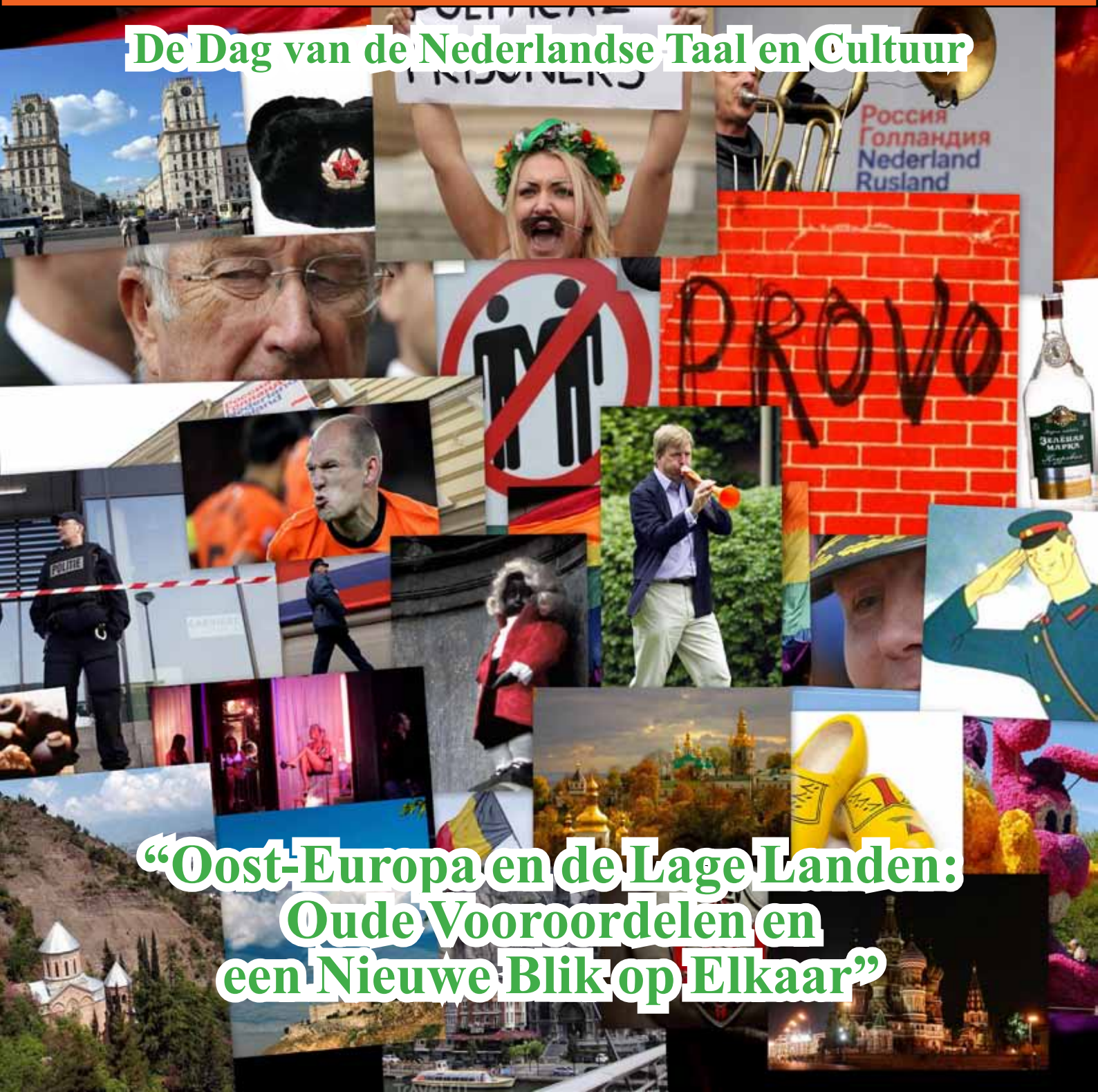

“Oost-Europa en de Lage Landen: Oude Vooroordelen en een Nieuwe Blik op Elkaar”

Inhoud

Inhoud 2

Voorwoord.....3

Kort Nieuws 4

Studentencongres “De Dag van de Nederlandse taal en Cultuur” 7

Fotoreportage 8

P. Gasparian “Het land van molens, klompen, tulpen en walletjes: stereotypen van Nederland in de Russische samenleving” 12

K. Pasjeda, E. Burenkova “De Belgen: hoe zien ze Wit-Russen en Wit-Rusland?” 15

K. Rossolovitsj “Het beeld van de vreemde: xenofobie en xenofilie van Nederlanders en Russen” 18

D. Sivov “De teloorgang van Europa? Hoe moderne “Westerse” waarden wor den opgevat in Rusland” 20

A. Alikin “P. Sorokin en J. Huizinga: de toekomst van Europa in de beoordeling van de Nederlandse en Russische filosofie” 22

S. Popova “De multiculturele politiek in België en Nederland in crisis: de visie van een buitenstaander” 24

I. Mezina “Nederlanders in dienst van de Russische tsaar” 27

E. Netsjai “Dynastieke banden tussen Rusland en Nederland” 28

Vertaalwedstrijd-2013 29

Moppen 36

Voorwoord

Weer verschijnt een nieuw nummer van de Nieuwsbrief, dat de balans van het jaar opmaakt.

Dit jaar was heel vruchtbaar en productief voor onze associatie. DOEN is groter geworden en onze nieuwe leden hebben bijgedragen aan onze activiteiten.

De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur, die dit jaar in Sint-Petersburg werd gehouden, is een onvoorwaardelijk succes geworden. Meer dan 100 studenten en docenten uit Rusland, Wit-Rusland, Oekraïne, Armenië, Georgië, Nederland en België namen er actief aan deel. Dit jaar was het onderwerp van de Dag: «Oost-Europa en de Lage landen: oude vooroordelen en een nieuwe blik op elkaar». De studenten hebben rond 20 informatieve en boeiende voordrachten voorbereid. Het niveau van de voorbereiding en de presentaties was heel hoog en wat we zeer belangrijk vinden is dat er veel actuele kwesties ter sprake werden gebracht. Met veel optimisme kijken we in de toekomst en hopen dat de volgende Dag ook heel succesvol zal zijn. Alle deelnemers betuigen hun dankbaarheid voor de warme ontvangst die de Staatsuniversiteit van Sint-Petersburg heeft bereid.

Dit jaar is ook een essay- en vertaalwedstrijd gehouden. Meer dan 50 studenten hebben hun vertalingen en essays gestuurd naar de jury. We zijn bijzonder blij dat onze collega's uit Georgië actief deel hebben genomen aan de essaywedstrijd.

De resultaten van het jaar 2013 werden in november in Moskou besproken tijdens de vergadering van het bestuur en de algemene vergadering van het DOEN. Het werk van het bestuur in 2013 werd hoog op prijs gesteld. De leden van het DOEN hebben in Moskou een nieuw bestuur goedgekeurd. Op de agenda stonden ook een presentatie van een nieuw boek over de Nederlandse literatuurgeschiedenis, een discussie over een nieuw leerboek Nederlands en een lezing van de bekende Nederlandse wetenschapper Jaap Goedegebuure over de Nederlandse literatuur in het onderwijsproces.

In april volgend jaar wordt in de MGIMO-Universiteit (Moskou) een traditionele studentenrondetafelconferentie gehouden. Ook wordt in 2014 een regionaal colloquium georganiseerd voor de docenten Nederlands, dat weer de gastvriendelijke Pskov zal ontvangen. Wij wensen ons allemaal een succesvol, creatief, voorspoedig en vruchtbaar 2014 toe!

Bij deze gelegenheid willen we ook onze grote dankbaarheid betuigen aan de Nederlandse Taalunie de financiële ondersteuning waarvan al onze activiteiten mogelijk maakt.

Redactieraad

Kort Nieuws

Op 14 november jl. heeft op het MGIMO een nascholing op locatie plaatsgevonden, georganiseerd door het DOEN, voor docenten Nederlands uit vier landen (Rusland, Wit-Rusland, Oekraïene en Georgië). Aan het seminar namen 25 docenten van tien universiteiten deel.

Het seminar begon met een discussie over het maken van een vernieuwend leerboek Nederlands dat door alle onderwijsinstellingen benut kan worden. Volgens de voorzitster van het DOEN, mevrouw L.E. Sjisjoelina is het verschijnen van een dergelijk lesboek, gezien de huidige omstandigheden, domweg een noodzaak. De discussie hierover verliep buitengewoon levendig. De volgende kwesties werden besproken: voor welke doelgroep moet het lesboek bestemd zijn, wat voor beheersingsniveau van het Nederlands moet worden bereikt nadat het leerboek is doorgewerkt, welk principe voor grammatica-onderwijs moet als basis dienen en welke thema's moeten in het boek worden behandeld. Hoewel veel vragen nog open zijn, bezien de meeste deelnemers aan het seminar de mogelijkheid zo'n lesboek te maken met optimisme.

De presentatie van het nieuwe boek over Nederlandse literatuurgeschiedenis werd door de deelnemers aan het seminar enthousiast ontvangen. De presentatie werd gehouden door de redacteur van dit boek, I.M. Michajlova, professor aan de Staatsuniversiteit van Sint Petersburg. Deze literatuurgeschiedenis, waaraan meer dan 30 auteus hebben meegewerkt, is een voorbeeld van uitstekende samenwerking tussen neerlandici uit verschillende landen. Het DOEN feliciteert nogmaals alle auteurs en de redacteuren met het verschijnen van deze prachtige literatuurgeschiedenis.

Deze presentatie werd gevolgd door een lezing door de bekende Nederlandse

Kort Nieuws

letterkundige professor Jaap Goedegebuure voor docenten en studenten Nederlands die was gewijd aan de onderwijsmethodiek voor Nederlandse literatuur. Professor Goedegebuure markeerde voor zijn toehoorders de mijlpalen in de ontwikkeling van de moderne Nederlandse literatuur, karakteriseerde het werk van de meest toonaangevende Nederlandse schrijvers en sprak ook over het internationale karakter van de Nederlandse literatuur.

Een belangwekkende gebeurtenis op 14 november jl. was de algemene vergadering van het DOEN. De vergadering werd geopend door de voorzitster van het DOEN, docente Nederlands aan het MGIMO, L.E. Sjisjoelina. De balans opmakend over het afgelopen jaar belichtte ze de belangrijkste activiteiten die het docentenplatform heeft doorgevoerd. In het voorjaar is in Sint Petersburg de Dag van de Nederlandse taal en cultuur zeer succesvol verlopen; dit jaar was de Dag gewijd aan de relaties tussen de Lage Landen en Oost-Europa. Ook de workshop voor docenten, die interactief onderwijs als thema had, vond veel weerklank onder de docenten. Zoals altijd was er veel belangstelling voor de vertaalwedstrijd. Voor het eerst in de geschiedenis van het DOEN werd een essaywedstrijd gehouden met als onderwerp "Welkom in mijn land". Tijdens de algemene vergadering van het DOEN werd Armenië verwelkomd als nieuw lid van de associatie.

De leden van het DOEN spraken grote waardering uit voor alles wat er het afgelopen jaar bereikt is en stemden bij acclamatie voor het aanblijven van het bestuur in zijn huidige samenstelling. Gezien de uitbreiding van het DOEN (docenten uit Georgië en Armenië maken nu ook deel uit van het docentenplatform) is het bestuur uitgebreid met P.V. Oskolkov en E.A. Sergeev (Moskou, Rusland) en is M.N. Poesjkova gevolmachtigd de contacten te onderhouden met de universiteiten in Armenië en Georgië.

Volgend jaar plant het docentenplatform nieuwe activiteiten, waaronder een rondetafelconferentie voor studenten met als thema "De Lage Landen en Oost-Europa: oude vooroordelen en een nieuwe blik op elkaar", die zal plaatsvinden op het MGIMO op 11 april 2014 en een regionaal colloquium voor docenten Nederlands met als onderwerp "Nederland en België: oude tradities in de wereld van nu", dat voor de derde keer zal worden gehouden in de Staatsuniversiteit van Pskov. Op 20 december as. zal het startsein worden gegeven voor de vertaalwedstrijd en het concours voor het beste essay 2014.

Het hele rapportage over de DOEN-activiteiten in 2013, de notulen van de algemene ledenvergadering en de foto's vindt u in de volgende, april-uitgave van Nieuwsbrief!

Kort Nieuws

Geschiedenis van de Nederlandse literatuur: van Reynaert de Vos tot Godenslaap

De twee mooi uitgegeven banden van de «Geschiedenis van de Nederlandse literatuur» in het Russisch zijn verschenen dankzij de vruchtbare samenwerking van neerlandici uit Rusland, Oekraïne, Nederland en Vlaanderen. Voor het eerst kregen de Russische lezers de mogelijkheid, om voor zich het rijkdom van de Nederlandstalige literatuur te ontdekken.
De uitgave is tot stand gekomen met financiële en organisatorische steun van de Nederlandse Taalunie, Nederlands Letterenfonds, WEJansenfonds, Vlaams Fonds voor de Letteren, Vakbond Letterkunde van de Staatsuniversiteit Sint-Petersburg, Nederlands Instituut Sint-Petersburg en Letterkundig Museum (Den Haag).

Nogmaals feliciteren we de redacteurs Irina Michajlova (verantwoordelijke redacteur), Kees Verheul en Piet Couttenier, en alle autoren die hun bijdrage hebben gedaan voor de totstandkoming van dit prachtige boek!

STUDENTENCONGRES "DE DAG VAN DE NEDERLANDSE TAAL EN CULTUUR"

18-19 april 2013 werd in Sint-Petersburg in het gebouw van de SPbGU (Staatsuniversiteit Sint-Petersburg) het internationale studentencongres "De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur 2013" gehouden, dat door het Docentenplatform Oost-Europese Neerlandistiek werd georganiseerd met steun van de Nederlandse Taalunie.

Het is een grootschalig evenement dat om de twee jaar wordt gehouden in één van de grote universiteiten van Rusland. Dit jaar namen meer dan 100 studenten en docenten Nederlands uit 12 universiteiten van Rusland, Wit-Rusland, Oekraïne, Georgië en Armenië, en ook de vertegenwoordigers van het Nederlandse en het Belgische Consulaat in Sint-Petersburg, van de Nederlandse Taalunie en speciale gasten aan de bijeenkomst deel.

Dit jaar was het congres gewijd aan het thema "Oost-Europa en de Lage Landen: Oude Vooroordelen en een Nieuwe Blik op Elkaar". Op de agenda van het evenement stonden de voordrachten van de studenten, de prijsuitrijking aan de winnaars van de Vertaal- en Essaywedstrijd en een cultureel programma, georganiseerd door studenten.

De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur werd feestelijk geopend door Larissa Sjisjoelina, de voorzitter van het DOEN. Aan de openingsceremonie namen de Consul-Generaal Jennes de Mol van het Koninkrijk der Nederlanden en de Consul-Generaal Marie Louise Vanherk van het Koninkrijk van België deel.

Nadat de studenten hun voordrachten gepresenteerd hadden, hebben de studenten een enquête gekregen om op de beste voordracht, de beste presentatie en het beste optreden te stemmen. De stemming bepaalde dat de voordracht van Olesja Jarosjenko uit KNLU (Kiëv) "Representatie van het talige wereldbeeld in Oekraiënse en Nederlandse idiomen" het beste was qua inhoud en de voordracht van Egor Sergeev en Natalia Kabanova uit het MGIMO (Moskou) "Brussel als hoofdstad van Europa, Moskou als haven van vijf zeeën. De rol van onze landen bij internationale ontwikkelingen: concurrenten of partners?" de beste presentatie had. De studenten uit het MGIMO hebben met hun culturele programma de eerste prijs gewonnen.

Fotoreportage (deel 1)

Fotoreportage

Fotoreportage

Fotoreportage

Voordrachten van de deelnemers (deel1)

Het land van molens, klompen, tulpen en walletjes: stereotypen van Nederland in de Russische samenleving

Paula Gasparian (MGLU, Moskou)

Een stereotype is een overdreven beeld dat vaak niet overeenkomt met de werkelijkheid. Stereotypen zijn een integraal onderdeel van elke maatschappij. Men heeft een neiging om alles door het prisma van stereotypen op te vatten. Elk land wordt vaak door de karakteristieke kenmerken door de rest van de wereld beschouwd. Bij voorbeeld wordt Nederland onder Russen (en niet alleen Russen) geassocieerd met molens, tulpen, kaas en legale soft drugs. Maar soms weerspiegelen de stereotypen de nationale waarden en eigenschappen van verschillende volken en landen te eenzijdig. Dus is Nederland momenteel door veel meer andere dingen bekend dan bovengenoemde stereotypen.

In verband met Nederland-Rus-landjaar besloten we de inwoners van Moskou een paar vragen te stellen om er achter te komen wat ze eigenlijk over Nederland weten. Om ons werk meer representatief te maken hebben wij de inwoners in twee groeppen verdeelt. We interviewden 200 jonge mensen van 16 tot 30 jaar en 100 mensen van 30 jaar en ouder. We hebben aantal

vragen bedacht om te weten te komen of de situatie in de laatste decenia wel veranderd is. Wij stellen vragen over de officiele taal van het land, over de staatsinrichting, kultuur, wetenschap, universiteiten en sport. Wij stellen ook vragen waar vandaan mensen de informatie over het land krijgen, welke bronnen van informatie het meest populair zijn. Eigenlijk willen wij graag te weten komen hoe het beeld van het land wordt gevormd gezien de ontwikkeling van moderne communicatiemiddelen en processen van globalisatie en integratie. En of dat wel de impact op de heersende stereotypen heeft.

In aanzet beginnen we met het feit dat 85% van de jonge respondenten van 18 tot 25 jaar zijn. Het blijkt dat mensen in deze groep open voor communicatie zijn. Zij waren erg geïnteresseerd en geïntrigeerd door de enquête. Volwassenen lopende niet zo warm voor het proces. Scepticisme van mensen die we hebben ondervroeg, is natuurlijk verklaarbaar, omdat ze in een meer conservatieve milieu waren opgegroeid dan de moderne jeugd, en verdacht zijn van dit soort van “avontuur”.

De eerste vraag was heel eenvoudig: “Weten jullie de officiële naam van het land, waar wij verder over gaan spreken?”. Wat een domme vraag, zou U misschien denken! Evenwel is Nederland in Rusland (en in andere landen) in de spreektaal Holland genoemd, en alleen een klein aantal mensen die de Nederlandse taal leert en/of met Nederland is verbonden, weet dat Holland een naam van 2 provincies van Nederland is, eigenlijk gaat het over Noord-Holland en Zuid-Holland. De resultaten waren meestal bemoedigend: 83% van de jongeren weet dat de juiste naam van het land Nederland is, terwijl 16% van de respondenten konden niet op deze vraag antwoorden. Twee heel interessante jongens zeiden dat het land Amsterdam wordt genoemd (dat mag wel!). Wat de volwassenen betreft is de situatie een beetje teleurstellend: alleen maar 63% van de respondenten konden op de vraag antwoorden, de anderen probeerden ons te overtuigen dat Holland de officiële naam van het land is. Maar we openden hun dit publiek geheim en ze gaven het op .
Op de vraag wat de officiele taal van Nederland is, kregen wij ruime keuze van antwoorden zoals Engels, Frans, Vlaams, en er is zelfs de nieuwe taal uitgevonden — de Berlijnse taal. De vraag doet zich voor: waarom niet de Amsterdamse? Maar ja, toch 70% van de jongeren hebben recht beantwoord en Nederlaands genoemd, 10% wist het antwoord niet en 8% dacht dat het Duits is. Bij volwassenen alleen 60% kon het goede antwoord geven .

De meeste respondenten konden correct de vraag over de staatsinrichting beantwoorden. Ze herinnerden zich dat Nederland een monarchie is. Maar veel van de volwassenen zeiden dat ze dat pas hadden ontdekt. De abdicatie van koningin Beatrix werd ook door de Russische massamedia behandelt .
De vraag nummer 4 was over de landen waaraan Nederland grenst. Er werden landen genoemd zoals Polen, Zweden, Oostenrijk, Denemarken, Frankrijk en Luxemburg. Maar de meeste mensen gaven toch het goede antwoord: Duitsland (60%) en België (63%).

En hier komt het meest interessante deel — de stereotypen. En niet alleen stereotypen. We wisten dat de antwoorden vrij wel zeker voorspelbaar zouden zijn, maar we hoopten toch iets nieuws te ontdekken. En hoewel de reactie voorspelbaar was, kregen wij af en toe zeer opmerkelijke antwoorden. De jeugd geassocieerd Nederland vooral met

klompen, oranje kleur, bruggen en grachten. Sommige respondenten herinnerden zich uiteraard het begaafde Nederlandse voetbalelftal (er werden namen van geweldige spelers als Wesley Sneijder en Robin van Persie genoemd). De namen van Guus Hiddink en Dick Advocaat kwamen ook ter sprake, maar deze namen waren met minder bewondering uitgesproken. Relatief veel respondenten waren op de hoogte dat Nederland het eerste land is, waar het homohuwelijk officieel wordt erkend. Het stereotype over Nederland als gayland is erg populair. Dan kwam ook de rozenbeurt ter sprake als een van de kenmerken van het land. Vanzelfsprekend worden er kaas en legale soft drugs ook genoemd. Veel studenten, op zijn beurt, kennen de namen van bekende Nederlandse kunstenaars: Bruegel, Bosch, Rembrandt en Van Gogh, maar de namen van wetenschappers zijn onder jongeren niet zo bekend. Bijna 70% van respondenten weten dat de Nederlanders gek op fietsen zijn. Maar de absolute winnaar is...de tulp! Dat is echt merkwaardig!

De oudere generatie noemde ook de beroemde filosofen als Erasmus van Rotterdam en Spinoza. Sommige mensen herinnerden zich ook aan de reis van Peter De Grote om scheepsbouw te bestuderen en het Internationaal Tribunaal in Den Haag, en, vreemd genoeg, de gulden, ondanks het feit dat Nederland al lang euro als valuta gebruikt. Sommige herinnerden zich ook dat Nederland onder de zeespiegel ligt. Zoals u kunt zien, is de lijst van de associaties en stereotypen wel voorspeelbaar, maar er zijn dingen, die wel merkwaardig zijn. Wij kunnen uit het onderzoek concluderen dat Russen onderschatten Nederland, dat zij niet beseffen dat Nederland van nu een land van innovaties en modernisaties is. Veel mensen waren verbaasd toen we hun hebben vertelt dat Nederland behoort tot vijf landen met de hoogontwikkelde bevolking of dat Nederland tot drie landen hoort met de beste mogelijkheden om Engels te leren. Ook horen Nederlandse universiteiten tot de top 100. Helaas weten meer dan 70% van de jonge respondenten en 80% van de volwassenen

niet dat dit jaar het Nederland-Rusland jaar is verklaard. Misschien als we een week later met onderzoek waren begonnen, zouden meer respondenten daarover op de hoogte zijn vooral na het bezoek van onze president Vladimir Putin naar Nederland en de officiële opening van dit jaar. De weinigen, die daarover iets wisten, noemden als de bronnen van informatie hun vrienden en kennissen, die de Nederlandse taal studeren, en het Internet, dat tegenwoordig de belangrijkste bron van informatie is geworden.

Na ons onderzoek wilde het grootste deel van de mensen meer over Nederland te weten komen. Gelukkig verschijnen nu heel nuttige internetgroepen en sites zoals Much Dutch, Dutch culture with Russia, Nuffic Neso Russia en natuurlijk D.O.E.N, die belangstelling voor het land onder onze mensen kunnen wekken. We hopen dat als andere studenten na enkele jaren weer met dat soort onderzoek zich bezig zouden houden, staan de bekende stereotypen van vandaag op de laatste plaatsen en de andere dingen zouden wel naar voren komen. Het bilaterale jaar Rusland-Nederland zal daarbij zijn bijdrage leveren. En wij allemaal gaan ons best doen om oude stereotypen te breken!

De Belgen: hoe zien ze Wit-Russen en Wit-Rusland?

Kristina Pasjeda, Evgenija Burenkova (MGLU, Minsk)

Onze presentatie is gebaseerd op een blog van een Belgische studente die vier maanden lang in Minsk Russisch gestudeerd heeft. Ten eerste vertellen we over beroemde cliches rond Wit-Rusland, ten tweede zeggen we wat de Belgen in Wit-Rusland "bizar" vinden, ten derde laten we zien wat de Belgen in Wit-Rusland toch missen. De studente die wij nu over hebben, zou eigenlijk anoniem willen blijven daarom noemen we haar hier gewoon An. Wij beginnen dus bij het begin: "Weetjes over Wit-Rusland".

Dit is wat An over Wit-Rusland heeft geschreven of anders gezegd "de algemene feiten":

Wit-Rusland ligt centraal in Europa en hoewel er net zoals in Belgie 10 miljoen inwoners zijn, is het qua oppervlakte wel een stukje groter.

De hoofdstad is dus Minsk en hier wonen ongeveer 2 miljoen mensen.

Buiten Wit-Russen wonen hier ook veel Russen, Polen en Oekrainers. 80% van de bevolking is Russisch-Orthodox en 20% is Rooms-Katholiek. In tegenstelling tot Belgie komt hier nog wel veel volk naar de kerk, ook veel jonge mensen. Zo`n Russisch-Orthodoxe dienst gaat er ook heel anders aan toe: je staat 2 tot 3 uur recht (soms nog langer) want er zijn geen banken in de kerk en dan worden er vooral veel kruistekens gemaakt en gebogen. De diensten zijn meestal ook in het oud kerk slavisch.

Wit-Rusland heeft ook veel prachtige natuur: een derde van het land bestaat uit bossen en er zijn tienduizenden rivieren en meren. Ik heb al een klein beetje van het landschap gezien en het is echt onbeschrijfelijk. Ook de kleine dorpjes en oude steden zijn meer dan een bezoekje waard. Het is net of je een beetje terug in de tijd reist.

Maar velen denken bij Wit Rusland ook aan de ramp van Tsjernobyl in 1986.

Wat heeft An in Wit-Rusland bizar gevonden? Enkele citaten:

Wit Rusland is toch niet helemaal zoals Belgie... enkele vreemde verschijnselen:

- ijdelheid troef: telkens Wit-Russische dames voorbij een spiegel lopen, kunnen ze het toch niet laten om even hun make-up en kapsel na te checken. Meestal hebben ze ook

Wit-Rusland heeft veel prachtige natuur

In Minsk wonen er ongeveer 2 miljoen mensen

zelf wel een make-up tasje bij waar ze dan ook veelvuldig gebruik van maken. Zelfs in de metro staan er rijen aan te schuiven om even een blik in de spiegel te werpen. Om een echte Wit-Russische te worden kleur je best ook je haar blond... hoe witter, hoe beter!

- hoe kouder, hoe korter: samen met de temperatuur dalen ook de (centi)meters stof van de rokjes. Ik vraag me af wat het hier in de winter wordt!

- Opgelet: als je hier met het openbaar vervoer reist, moet je goed weten waar je precies moet uitstappen. De naam van de halte wordt namelijk in het Wit-Russisch afgeroepen, maar op het bordje staat dan wel weer de Russische naam. Erg verwarrend!

- afspreken heeft hier ook heel wat voeten in de aarde. Stel, op woensdag vraagt iemand of je zaterdag vrij bent. Als dat zo is, zal hij/zij je donderdag nog opbellen om te vragen of het goed is dat hij/zij vrijdag belt om dan af te spreken. Zaterdagmorgen moet er natuurlijk ook nog eens getelefoneerd worden want je kan het ondertussen al vergeten zijn he.

- de Wit-Russische man is duidelijk erg romantisch aangelegd. Je ziet hier vaak meisjes of jongens met een boeketje bloemen rondlopen.

- studenten zijn hier erg verbaasd als ik hen vertel dat het in Belgie niet de gewoonte is om tijdens de les binnen en buiten te lopen. Dat kan toch niet! Dat is toch gewoon niet juist! Hier is het namelijk heel gewoon om plots even een wandelingetje te gaan maken. En welke gek maakt er nu huiswerk of levert zijn essays op tijd in??

- In Wit-Rusland leeft een met uitsterven bedreigde menssoort: de gentleman. Valt je muts op de grond, voor je ze kan oprapen heeft iemand anders het al gedaan. Uitstappen uit de tram: daar helpen we toch even bij en je moet zelf ook geen moeite doen om je suikertje of melkske van je koffie open te peuteren: dat wordt allemaal voor je gedaan. Nu ja, voor de duidelijkheid, het gebeurt vaak, maar ook niet altijd he!

- Hoewel je het niet zou zeggen als je Wit-Russen op straat ziet, is een bekend nationaal trekje gastvrijheid. Geen uur is te gek voor bezoek en alle kasten en schuiven worden opengetrokken. Geen honger? Eten zal je!

- favoriete bezigheid nummer 1: pauzeren. Je hebt 95 procent kans dat de persoon die je nodig hebt net op `pereryv` (=pauze) is. Zelfs het ziekenhuis is geregeld gesloten voor technische pauze en je kan zo ook gemakkelijk een half uur staan wachten op een bewaakte parking

Wat heeft An toch wel gemist...

-de luxe van altijd warm water te hebben. Het gebeurt wel al eens dat je een douche wilt nemen en och, wat jammer nouw, er is alleen maar koud water! Misschien moet ik jullie er even aan herinneren dat het hier best wel steenkoud is en een hete douche dan wel van pas komt. Een koppel uit mijn klas huurt een appartementje in Minsk en af en toe hebben zij helemaal geen water. Op een goede dag gebeurde het zelfs dat ze `s avonds laat kwamen

Telkens Wit-Russische meisjes voorbij een spiegel lopen, kunnen ze het toch niet laten om even hun make-up en kapsel na te checken

aanbellen om te zeggen dat er een tank met water gearriveerd was. Iedereen haalde dus alle emmertjes boven om water over te hevelen...in de vrieskou weliswaar.

-Zelf je temperatuur in je kamer mogen regelen. Een persoon regelt de verwarming voor alle appartementen in het gebouw. De hele maand oktober was het 25 graden binnen, om je dood te zweten. Nu de winter nadert, daalt ook de temperatuur binnen (jaja, logica! Geen vrees, buiten een beetje tocht van de ramen heb ik het wel warm hoor). In de universiteitsgebouwen zijn er klassen waar je zelfs je muts en sjaal moet aandoen en klassen waar je wegsmelt. In september en oktober stond de verwarming altijd heel hoog in de bussen, trolleybussen en trams. Vanaf dat het stevig beginnen vriezen is, werd de verwarming afgezet waardoor er nu een dikke ijslaag vanbinnen op de ruiten ligt.

-Ik zal ook wel blij zijn als ik terug rond kan wandelen in huis: van beneden naar boven, es naar`t zolder of de kelder...gewoon rustig van hier naar daar. Wit-Russische appartementjes zijn over het algemeen gezien vrij klein en je leeft dan ook echt wel op elkaar. Ik ben daarnet nog in een `семейное общежитие` geweest. Dat is een soort van internaat of studentenhuis, maar dan voor werknemers met hun gezinnen. Het is een flat van twee kamers (keuken inbegrepen) die niet gescheiden zijn door een deur of zo en daar wonen gemakkelijk drie a vier personen. Om krankejorum stapelgek van te worden!

-Lekker in de zetel zitten met een koffietje en een chocolatje terwijl je naar een of ander idioot

De Wit-Russische man is duidelijk erg romantisch aangelegd

tv-programma aan het kijken bent. Nooit gedacht dat ik daarnaar zou verlangen (ps: Belgische tv is erg, maar niets vergeleken met Russische en Wit-Russische tv hoor!)

-Rustig winkelen. In de staatswinkels (Univermag, Universam) bekijken ze je vies als je iets wilt kopen: wat is`t nu? Wil je`t hebben of nie? Gevolgd door een diepe zucht van `nu moet ik nog werken ook!` In de ieniemieniewinkeltjes (heel kleine stalletjes die dan samen een shoppingcentrum vormen) springen de verkopers je onmiddellijk in de nek: wat kan ik je laten tonen? Wil je dit niet passen?

-Belgische chocolade: het is en blijft toch de lekkerste. Hoewel ik fantastisch verwend wordt met allerlei lekkere, typische Wit-Russische gerechten verlang ik stiekem toch ook af en toe wel naar een biefstuk friet of een boterhammeke met choco.

Al met al, heeft An Wit-Russen ervaren als mensen die vriendelijk en gastvrij zijn. An heeft dan ook Wit-Russische jongens heel erg romantisch gevonden and Wit-Russische meisjes – een beetje ijdel. Uit de voorafgaande ook blijkt dat Wit-Russen in vergelijking met Belgen niet erg punctueel zijn.

Wij danken u voor uw aandacht!

Het beeld van de vreemde: xenofobie en xenofilie van Nederlanders en Russen

Katerina Rossolovitsj (SPbGU, Sint-Petersburg)

In mijn korte lezing ga ik vertellen over xenofobie en xenofilie in Nederland en Rusland. Wat zijn ze? How zien ze eruit? Is er een verschil tussen?

Xenofobie is een irrationele of obsessieve angst voor vreemdelingen en buitenlanders. Er bestaan twee soorten xenofobie – het eerste keert zich tegen een bepaalde groep mensen (muslims, immigranten in het algemeen, holebi), het tweede gaat meer om afkeer van elementen van een vreemde cultuur die een andere cultuur binnentreden (bijvoorbeeld leenwoorden). Xenofobie onstaat echter in landen met één monocultuur.

Xenofilie is het tegenovergestelde van xenofobie. Xenofilie is een vorm van menselijk gedrag waarbij de voorkeur van iemand uitgaat naar alles wat vreemd is. Xenofilie wordt vaak gericht op een bepaald land of een bepaalde cultuur, de voorbeelden zijn francofilie of anglomanie.

Welke velle voorbeelden kunnen wij in Nederland vinden?

Nou... Pim Fortuyn en Geert Wilders. Zonder deze twee personages kunnen we gewoon niet verder. Ze zijn echte symbolen van xenofobie in Nederland. 'De islam zie ik als een buitengewone bedreiging, als een ons vijandige samenleving,' - Pim Fortuyn. 'Deze stad krijgt een tsunami van Oost-Europese arbeidsmigranten te verwerken. Individueel heb ik niets tegen ze, maar het zijn er zo enorm veel,' – Geert Wilders. De PVV lanceerde een website waarop mensen konden klagen over Midden- en Oost-Europeanen. De Poolse ambassade was echt kwaad over het initiatief en noemde de site discriminerend. Het omstreden Polenmeldpunt heeft 40.000 klachten opgeleverd. De partij kreeg in totaal 175.000 meldingen, maar de meesten konden direct verwijderd worden. Er verschenen natuurlijk parodieen op het meldpunt – zo is er het Meldpunt Autochtone Nederlanders onstaan, Meldpunt Limburgers, Meldpunt Belgen enzovoort.

Ook antisemitisme bestaat in Nederland. Een Marrokaanse jongen beledigde en discrimineerde Joden in een gesprek met een verslaggever van een of andere krant. Hij werd veroordeeld tot een werkstraf van 80 uur, waarvan een deel in het Anne Frankhuis. Zijn straf vind men te soft, dat blijkt uit kommentaren op verschillende websites waar het nieuws werd gepubliceerd. De commentaren zijn trouwens een van de beste bronnen om xenofobische opmerkingen te zoeken. Marokkanen zeggen dat het niet hoeft vermeld te worden dat de jongen Marokkaan was, Nederlanders vinden het maar onzin. Volgens de Volkskrant is antisemitisme onder jonge moslims fundamenteel en diepgeworteld. Stelt u zich eens voor: 80 procent van de islamitische jongeren vindt dat joden niet te vertrouwen zijn.

En xenofilie? Waar vinden wij xenofilie?

In de taal. Shoppen, checken, scoren, sale, babysit, dealer – en nog honderden woorden die men tegenwoordig in plaats van Nederlandse woorden gebruikt. Zelfs vloeken wordt niet meer in de moedertaal gedaan maar tegenwoordig hebben mensen het over shit en fuck als ze hun emoties kwijt willen raken. Zo is Stichting Nederlands onstaan, een organisatie die zich tegen de overvloedige instroom van Engelse woorden in de Nederlandse taal verzet. Bovendien heeft de organisatie het boekje "Funshoppen in het Nederlands; Woordenlijst onnodig

Engels" gepubliceerd met ruim 11 000 vervangers voor 4500 Engelse woorden en uitdrukkingen.

Er bestaan dus tegenstanders van xenofobie en van xenofilie. Het ideale balance tussen deze twee verschijnselen is moeilijk te vinden, maar het ligt in de basis van de comfortabele maatschappij.

Nu gaan we even kijken naar Rusland.

Helaas groeit en bloeit xenofobie bij ons en wordt zelfs op het staatsniveau doorgezet. Een van de laatste beruchte wetten die eerst in Sint-Petersburg en daarna in het hele land werd genomen was de wet tegen propaganda van homosexualiteit. Deze wet bepaalt niet wat propaganda is en als het ergens op school gezegd wordt dat het okay is om gay te zijn en als er iemand dat hoort en een aangifte doet, moet het al gestraft worden. Er waren veel protesten, maar de wet werd toch aangenomen. Op 8 april 2013 was Amsterdam vol regenboog vlaggen – toen was president Poetin in Amsterdam. Heel veel mensen hebben hun mening geuit. Internationale holebi en mensenrechtenorganisaties waren heel erg bekommerd om deze wet want die zaait haat en stelt holebi als minderwaardige voor. Meneer Milonov was die slimme man die de wet heeft voorgesteld. Hij zegt bovendien dat de regenboog als symbool van holebi verboden moet worden. Hij denkt daadwerkelijk dat een regenboog op een pakje melk of op een apoteek ook een deel van de propaganda is. Zo ver is het nog niet, we mogen nog steeds dit symbool overal zien, maar misschien verandert het later en dan verdwijnen alle regenbogen van het gebied van de Russische Federatie.

Een ander goed voorbeld van xenofobie is het boekje voor arbeidsmigranten. Wat denkt u, wie zijn deze lieve bezem, plamuurmes en penseel? Ja, klopt, ze zijn immigranten. En dit boekje is een gids voor gastarbeiders in Rusland. Volgens de overheid is het echt een perfect boek voor iedereen die hier komt werken. Maar immigranten zelf vinden het heel discriminerend. Let op – andere mensen, gewone Russen dus, worden in dit boekje als normale mensen afgebeeld.

Maar xenofilie vind je in Rusland ook en, moet ik zeggen, in rare vormen.

Welke auto's vinden wij beter? Russische auto's of buitenlandse? Wat een vraag, toch, dat weet toch iedereen dat Russische auto's niet te rijden zijn. En daarom hebben we een speciaal woord voor buitenlandse auto's – inomarka. Dit woord wordt altijd positief gebruikt – met dit woord proberen taxi's meer klanten aan te trekken.

Maar in dit geval is het ten minste duidelijk wat een inomarka is. We hebben nog een gelijkaardig woord – evroremont. Wat voor soort renovaties is dit? Het valt niet te bepalen. Als ik evroremont in Google intyp, krijg ik soms mooie flats, maar soms staat het woord evroremont in beschrijving van woningen waar alles ten minste min of meer nieuw is en niet uit elkaar valt.Dus het begrip evroremont is heel vaag en onduidelijk.

Maar we gebruiken deze woorden om iets aan te duiden dat van hogere kwaliteit is. Dit soort xenofilie hebben we nog van de Sovjet Unie geërfd waar het heel moeilijk was om iets uit het buitenland te kopen. Die dingen kostten toen veel meer, maar waren ook van betere kwaliteit dan hun russische alternatieven.

En daarom hebben we in Rusland nog meer xenofilie dan in Nederland. Veel mensen gaan met vakantie naar het buitenland, kopen hun kleding alleen maar in Europa en willen ook daarheen verhuizen. Xenofobie bestaat ook en wordt vooral op immigranten gericht. Dat zien wij in Nederland ook. Maar angst voor vreemdelingen is op zich normaal, dat komt oorpronkelijk uit vrees voor leven. Maar het is niet normaal als je overdreven aggresief begint te reageren. En xenofobie mag je nooit laten staan. Want dan raakt het op een of andere dag jou zelf.

De teloorgang van Europa? Hoe moderne "Westerse" waarden worden opgevat in Rusland

Dmitri Sivov (MGIMO, Moskou)

Het systeem van waarden is de basis van het leven en van de welvaart van elke maatschappij. Maar wat is de definitie van waarden? Het systeem van waarden is een soort morele codex die invloed op de relaties tussen de mensen in de maatschappij heeft. Het systeem wordt onder invloed van vele factoren gevormd: de geografische positie, religie, tradities, enz., en het is eigenlijk een van de bases die de originaliteit van elke civilisatie vormen. We kunnen de waarden van elke civilisatie door de kunst van die civilisatie begrijpen. Natuurlijk zijn de waarden niet permanent. De wijzigingen in het systeem van waarden tonen wijzigingen in de maatschappij.

Er is nog een soort waarden – de zogenoemde algemene waarden. Dit zijn de waarden die nog in de oudste maatschappijen werden gevormd. Ze zijn aanwezig in elk systeem van waarden. Maar er zijn veel definities van deze waarden. Die zijn meestal de vrijheid en de onschendbaarheid van het leven.

Het Europese systeem van waarden werd eeuwenlang gevormd. Tijdens het Romeinse rijk werd de maatschappij niet gelijkwaardig – die hield veel stammen en volken in. Natuurlijk hadden deze stammen en volken verschillende tradities en religies. Het Romeinse recht werd dus de unieke basis die deze stammen verenigde.

Na het uiteenvallen van het Romeinse rijk werd het rooms-katholicisme de belangrijkste basis van het Europese systeem van waarden. Volgens de Bijbel en Tien Geboden moesten de mensen bijna alle specten van de relaties in de maatschappij respecteren. Bijvoorbeeld moesten de mensen, eerbied voor de ouders tonen, niet stelen, het leven respecteren enz. Dat nieuwe systeem van waarden verenigde de Europese maatschappij en droeg aan de ontwikkeling van de kunst en de filosofie bij.

In 1517 brak de Reformatie uit. De Europese civilisatie werd verdeeld. De Reformatie wijzigde het bestaande systeem van waarden. De cultus van welvaart ontstond als een nieuwe waarde. Volgens het idee van welvaart zijn de mensen a priori verdeeld. De ene mensen zijn uitverkoren en zullen na de dood in het paradijs zijn en de andere niet en zullen in het inferno lijden. Maar hoe kan je dat weten? De antwoord is makkelijk – als je met jouw enige kracht veel geld kon maken en als je succes kon behalen, betekende dat dat je door God uitverkoren was. Deze nieuwe waarden leidden tot de ontwikkeling van handel, wetenschap en technologie. Mensen begonnen anders naar hun leven te kijken.

Tijdens de Renaissance ontstond een nieuwe filosofische beweging – het humanisme. In het centrum van humanisme staat het individu als een belangrijkste waarde. Onder de invloed van humanisme werden veel declaraties en filosofische werken geschreven die de vrijheid van het individu verklaarden.

De basis van moderne "Westerse" waarden is het recht. Alle relaties tussen de mensen ontwikkelen zich onder de invloed van de Constituties, de EU verdragen en

de Europeese handvesten. Volgens het Verdrag van Lissabon zijn de economische en culturele eenheid en de bescherming van de EU burgers de nieuwe waarden van de Europeese Unie.

Nu is de Europese Unie een van de belangrijkste spelers in de internationale arena. De EU is ook een belangrijke partner van de Russische Federatie op economisch en politiek gebied. We moeten goede relaties ontwikkelen, maar het verschil in waarden staat op de weg van deze ontwikkeling. Volgens het sterke criticisme van de leiders van de Europese landen, is Rusland geen democratisch land. Als voorbeeld kunnen we naar de reactie van de Europese maatschappij op de veroordeling van Pussy Riot kijken.

Het probleem ligt in het systeem van waarden. Het Russische systeem van waarden ontwikkelde zich op andere manier, dan het Europese. In Rusland zijn de tradities nog sterk. Het gezin speelt een belangrijke rol in onze maatschappij. Voor Russische mensen is recht belangrijk maar rechtvaardigheid is belangrijker. Het begrip van de "rechtvaardigheid" is soms in tegenspraak met het "recht". Situaties die vanzelfsprekend zullen zijn in de Westerse maatschappij, zullen geen begrip in de Russische maatshappij vinden. De actie van Pussy Riot werd als vandalisme begrepen. "Maar waarom zijn de meisjes in gevangenis?" – vragen de vertegenwoordigers van de Europese Unie. Het antwoord is – ja, ze hebben alleen het adminiestratieve recht verbroken. Maar volgens mensen voor wie religie gevoelig ligt hebben ze de meest verschrikkelijkste daad gedaan. In onze maatschappij, waar de tradities een belangrijke role spelen, is deze daad onaanvaardbaar. En het zal ten opzichte van de religieuze gevoelens van deze mensen niet rechtvaardig zijn als we deze meisjes vrij laten.

Eens heeft Poetin een goed idee uitgesproken, dat Rusland en de Europese Unie vriendelijke relaties moeten ontwikkelen, waarbij de nationale tradities en waarden in aanmerking worden genomen.

Het moderne "Westerse" systeem van waarden is, als we dat mogen zeggen, erg democratisch. De belangrijkste basis van dat systeem is tolerantie. De anneming van de vrijheid van seksuele minderheden, de toestemming voor euthanasie en de totale vrijheid van het individu staan nu voor de Europese mensen als een paal boven water. En daar ligt het probleem. Onder invloed van het leiderschap van het recht wordt de waarde van het gezin als de belangrijkste basis van de maatschappij vergeten. Jonge mensen verlaten hun gezinnen na hun achttiende, de ouders hebben bijna geen steun in de ouderdom van hun kinderen. Oude mensen blijven in bejaardenhuizen en hebben bijna geen contacten met hun gezinnen (kinderen). De Europese Unie is te flexibel. Helaas leidt deze veerkracht tot het verlies van originaliteit. De civilisatie kan niet zonder een originele systeem van waarden bestaan. De nieuwe waarden, die in het Verdrag van Lissabon staan, kunnen het bestaande systeem van waarden niet wijzigen, omdat ze alleen de politieke en economische sferen raken. Als de Europese Unie niet zijn eigen systeem van waarden zal kunnen vormen, zullen we Europa, de bakermat van de Westerse civilisatie alleen als continent begrijpen en niet als de civilizatie. En de Europeese leiders begrijpen dat. Bijvoorbeeld heeft Balkenende in 1974 op het congres van Christelijk Democratisch Appel gezegd dat Nederland de Christelijke waarden moest bewaren om de maatschappij te ontwikkelen.

Zullen de Europeese leiders een nieuw systeem van waarden vormen voordat het te laat is? Of zal de Europeese Unie een grafmonument zijn van de Europeese civilizatie? De tijd zal het uitwijzen.

P. Sorokin en J. Huizinga: de toekomst van Europa in de beoordeling van de Nederlandse en Russische filosofie.

Artem Alikin (MGIMO, Moskou)

Vandaag wordt er veel gesproken over de toekomst van Europa. Maar de eerste prognoses werden gemaakt in het begin van de twintigste eeuw. Ik wil over de prognoses van twee belangrijke denkers van de twintigste eeuw vertellen.

Pitirim Sorokin

Pitirim Sorokin (1989-1968) was een Russische socioloog en filosoof, de grondlegger van de sociologische faculteit aan de Harvard universiteit. Hij heeft de theorie van sociale stratificatie en mobiliteit uitgewerkt. Hij publiceerde in 1937 het werk "Mens, civilisatie, maatschappij" waarin het over de toekomst van Europa ging. P. Sorokin beschreef geschiedenis als een "sociale cyclus", in de loop waarvan drie bepaalde modellen achter elkaar volgen. Dat zijn ideologische, idealistische en sensuele modellen. De modellen verschillen van elkaar door wat bepaald is: aan de ene kant liggen religieuze, geestelijke kernen en aan de andere kant liggen de sensualiteit en het empirisme. In de loop van idealistische periode, die Sorokin het model noemde, domineren religieus geloof, zelfs fanatisme, een heroïsme, enzovoort. Dankzij deze bijzonderheden gebeurt de opbloei van rijken, mogendheden, religie. Volgens Sorokin waren de Middeleeuwen een goed voorbeeld van dit model. In de loop van de ideologische periode, die Sorokin ook het model noemde, is er een evenwicht tussen het intellect en de religie. Dus goddelijke, religieuze idealen hebben geen gevoelig conflict met materiële waarden en empirische kennis. Als gevolg van deze bijzonderheden bloeien handel en wetenschap op. In de loop van het sensuele model worden fysieke, materiële kanten van dingen, het principe van winstmaken en genot hoog op prijs gesteld. Dat is de tijd van het hedonisme en van het egoïsme. Sorokin is tot de conclusie gekomen dat na de Eerste Wereldoorlog Europa is overgestoken tot sensuele model. Volgens hem leek de situatie in Europa op de situatie in het Romijnse Rijk van zijn laatste jaren. Sorokin zag de toekomst van Europa heel pessimistisch. Hij vond dat de ontwikkeling van Europa alleen twee mogelijkheden heeft: of een terugkeer naar de middeleeuwen, naar de regel van religie, traditie, of de zekere ondergang.

Johan Huizinga.

Johan Huizinga (1872-1945) was een Nederlandse culturele

wetenschapper, filosoof, historicus en hoogleraar aan de Rijksuniversiteit Groningen en de Universiteit Leiden. Hij publiceerde in 1935 het boek "In de schaduwen van morgen" waarin hij ook over de toekomst van Europa schreef. J. Huizinga beschouwt de geschiedenis van de wereld als een geschiedenis van "culturen" (civilisaties). Volgens hem is de religie een uitgangspunt van iedere civilisatie. Daarom vormt religie een bijzondere wereldbeschouwing, die typisch is voor alle civilisaties. Deze wereldbeschouwing heeft de duidelijkste uitdrukking in de kunst. Daarom is de wereldgeschiedenis vooral de geschiedenis van kunst die is gedasserd op religie. Maar na de Eerste Wereldoorlog verschenen in Europa destructieve en negatieve tendenties. Na de Eerste Wereldoorlog verspreidden zich in Europa de intrekking van het intellectualisme, angst en hedonisme. Deze neigingen vormden de irrationaliteit in de kunst. Op basis van deze irrationaliteit werden verschilende soorten het avant-gardisme gevormd. De avant-gardistische kunst heeft een aantal Europese waarden betwist, bijvoordeeld het christendom, de rationaliteit en de vooruitgang, want volgens de avant-garde kunnen deze waarden alleen tot oorlog en haat leiden. Daarom vinden de avant-gardisten het nodig deze waarden te vernietigen. Volgens Huizinga leidt de avant-gardistische kunst tot het barbarisatie van Europa en dat betekent het einde van de Europese kunst en het einde van Europa als civilisatie. Huizinga vond dat alleen een terugkeer naar de tradities van het christendom zoals in de middeleeuwen zal helpen om de Europese kunst te behouden. En dit is de enige manier voor de Europese civilisatie om te kunnen leven. Op een andere wijze voorspelde ook Huizinga de vernietiging van de Europese civilisatie. Het is duidelijk dat de prognose van Huizinga erg pessimistisch was.

Conclusie.

De twee denkers hebben hun eigen unieke concepten gemaakt om de geschiedenis te begrijpen. De twee denkers zijn op dezelfde moment en onafhankelijk van elkaar gekomen tot dezelfde conclusie: de toekomst die Europa is een terugkeer naar de middeleeuwen of een onvermijdelijke ondergang. Dus heeft Europa een zeer makkelijke keuze: of een terugkeer naar het ware christendom naar het voorbeeld van de middeleeuwen, naar de basis van Europese civilisatie, anders kan Europa verdwijnen als de onafhankelijke civilisatie, als een bepaald historisch fenomeen.

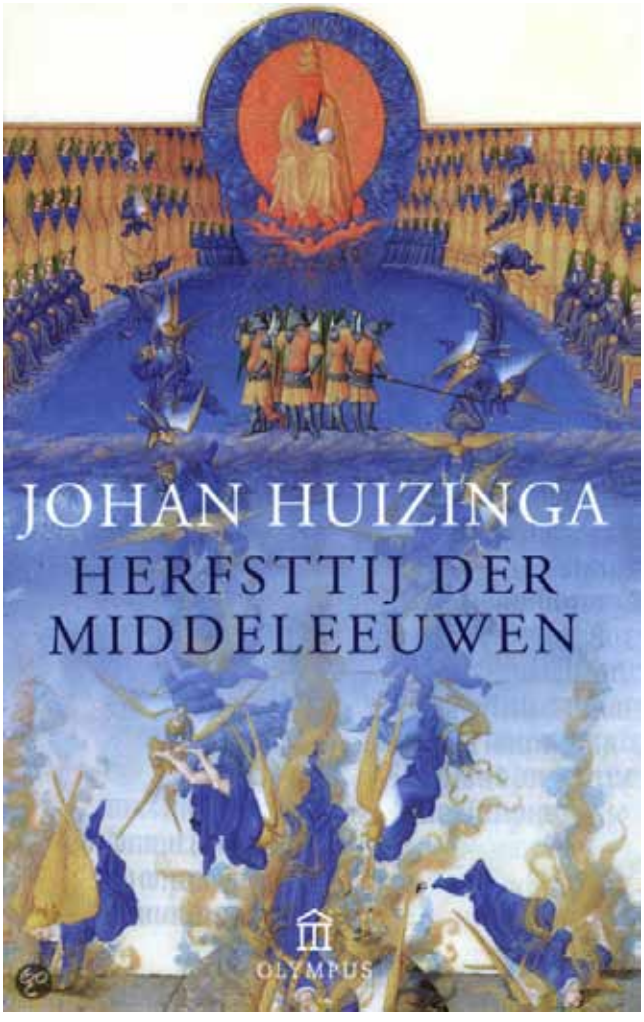

De multiculturele politiek in België en Nederland in crisis: de visie van een buitenstaander

Sofia Popova (RGGU, Moskou)

De opdracht die we voor jullie hebben voorbereid, gaat over een thema dat vooral nu actueel en vaak besproken is. We vertellen vandaag over de crisis der politiek van multiculturalisme in de landen van westelijk Europa, namelijk België en Nederland.

We zullen beginnen met een korte beschrijving van de diverse immigratiegolven die vanaf het eind der Tweede Wereldoorlog tot nu toe plaatsvonden. De eerste soort migranten zijn vluchtelingen uit de voormalige koloniale landen als Indonesië en Suriname. Indonesië stond tussen 1798 -1942 onder het bewind van Nederland. Na de onafhankelijkheid moesten Nederlandse ambtenaren terug naar Nederland komen, samen met hun soms Indonesische vrouw en kinderen.

De Indonesische ambtenaren die voor het koloniale bestuur hadden gewerkt en die voor de nieuw overheid bang waren, kwamen ook naar Nederland samen met hun families.

Suriname was gedurende drie eeuwen een land binnen het Koninkrijk der Nederlanden geweest. Op 25 november 1975 werd Suriname onafhankelijk. Surinamers kregen de mogelijkheid om Nederlands onderdaan te blijven en in Nederland te wonen. Een groot deel van de Surinaamse bevolking kwam naar Nederland, vaak voor een betere leven.

OORLOGEN

Veel mensen hebben hun land voorgoed verlaten vanwege allerlei soorten gewapende conflicten zoals oorlogen, genociden, burgerlijke opstanden enzovoort.

Dit soort migraties betreffen:

-Vietnam (vluchtelingen uit Zuidelijk Vietnam na de victorie van het socialistisch Noordelijk Vietnam)

-Cambodja (degene die het was gelukt om uit de handen van de Rode Khmer te vluchten)

-Emigranten uit Arabische landen (Kuweit en Irak in 1993, de Golfoorlog, Irak campagne 2004, we kunnen ook Afganistan incluis (vluchtelingen, van de Arabische Lente blijven nog steeds komen)

-Koerden die door Turkse en Iraakse overheden eindeloos opgejaagd en vervolgd waren en zelfs nog met chemische wapens vergiftigd werden

-Vluchtelingen uit Rwanda en andere Afrikaanse failed-states

Andere immigranten die naar Nederland kwamen, waren slachtoffers van honger,dan bedoel ik vluchtelingen uit Afrika. De problemen in Centraal-Afrika (Rwanda, Tsjaad) zijn gebrek aan water, honger, epidemieën, AIDS, gebrek aan artsen en ziekenhuizen, criminaliteit, burgeroorlogen... Daarom is de golf van vluchtelingen uit Centraal-Afrika ook heel groot.

Beter leven+asielzoekers

Veel mensen komen ook naar het Nederlands en Belgie om beter leven te krijgen of om politiek asiel te zoeken. Tijdens het Sovjet bewind gebeurden de uitbraken niet zo vaak , maar na het uiteenvallen van de Soviet Unie stroomde een groot aantal ex-Oostblokburgers naar West-Europa vanwege werkloosheid en lage levensstandaard in de landen van herkomst.

Nu komt de meerderheid van de asielzoekers uit Afrika en de meerderheid van de werkmigranten uit Polen. Er zijn gegevens in de Web

die zeggen dat sommige Nederlandse mensenrechten organisaties bijna elke Afrikaan een asielzoekerstatus zouden helpen krijgen. Nederland was van oudsher een heel tolerante land. Omdat Nederland was altijd een handelsland was, kwamen hier altijd mensen van verschillende culturele achtergrond naartoe, mensen die tot verschillende confessies behoorden.

Ik wil u nu een paar knipselen voorleggen uit de troonrede van Koningin Beatrix, die bewijzen het feit dat Nederland echt een land is dat aangepast is aan een multinationale bevolking. “Nederland kent een traditie die ruimte biedt aan de cultuur en de religie van mensen uit alle windstreken”. “De Nederlandse samenleving laat een steeds bredere schakering aan culturen, godsdiensten en etnische groepen zien. Dit weerspiegelt zich vooral in onze steden. De stad moet voor alle bevolkingsgroepen aantrekkelijk zijn om in te wonen“.

Ook sprak ze over de mensen die gedwongen zijn om hier te wonen. Terecht zei ze dat een morele plicht van nederlanders is te hulpen die mensen te helpen.

“Door instabiliteit elders in de wereld raken veel mensen ontheemd en slaan op de vlucht. De regering zal nog in de loop van het komende begrotingsjaar, met inachtneming van internationale verdragsverplichtingen, voorstellen tot wijziging van de Vreemdelingenwet aan u voorleggen”.

Afzien van het feit dat de leiders van een aantal Europese landen verklaarden dat het model van het multiculturalisme mislukt is, blijf ik hopen dat de mensen van verschillende nationaliteiten en verschillende religieuze voorkeuren kunnen naast elkaar kunnen wonen.

Terwijl de crisis der multiculturele model is nu erkent bij grote europeesche leiders. Over de groei van etnische criminaliteit zouden de politiefunctionarissen liever niet in het open spreken, maar sommige enquetes tonen aan dat de maatschappij het toch wel weet.

* 14% van deze jongeren uit 1984 kwam minstens één keer met de politie in contact. Bij Nederlandse mannen gaat het om 20%, bij Marokkaanse mannen om 54%.

* Allochtone jongeren komen meer met de politie in contact voor een misdrijf dan autochtone. Dit geldt voor alle allochtone groepen (Marokkanen, Turken, Antillianen, Surinamers...).

* Marokkaanse jongens zijn gemiddeld het jongst als ze voor de eerste keer worden geregistreerd (17,6 jaar). De gemiddelde startleeftijd voor Nederlandse mannen is 18,5 jaar. Marokkaanse jongens komen gemiddeld ook het vaakst met de politie in contact (4,1 keer).

* Turkse mannen plegen vooral geweldsdelicten, Nederlandse mannen staan geregistreerd voor vernielingen, verstoringen van de openbare orde en verkeersmisdrijven. Marokkaanse mannen plegen vermogensdelicten.

* 5,4% van alle meisjes uit 1984 komt minstens één keer in aanraking met de politie als dader. Voor Nederlandse meisjes gaat het om 4,5%, voor Marokkaanse meisjes om 16,6% (3,7 keer meer). In de misdaadstatistieken zijn niet alleen Marokkaanse jongens oververtegenwoordigd, maar ook Marokkaanse meisjes. Deze vaststelling ondergraaft een veel voorkomend idee dat de Marokkaanse meisjes veel “braver” zijn dan de Marokkaanse jongens. Bij Marokkaanse meisjes gaat het vooral om vermogensdelicten (vermoedelijk winkeldiefstallen), en heel weinig om geweld. Meisjes zijn in alle herkomstgroepen overigens minder gewelddadig dan jongens.

Binnen de groep van criminele meisjes zelf plegen Surinaamse en Antilliaanse meisjes procentueel gezien drie keer zoveel vermogensmisdrijven met geweld

als Nederlandse meisjes.

* Hoe zit het met de veelplegers? De auteurs definiëren iedereen die meer dan vijf keer geregistreerd is voor een misdrijf als veelpleger. Bij de mannen gaat het om 3,4% van alle mannen die in 1984 geboren zijn, of 14,9% van alle daders uit die groep. Maar de verschillen tussen ethnieën zijn groot. Bij de Nederlandse mannen gaat het om 12,8% van alle daders, bij de Marokkaanse mannen om 32,3%, bijna drie keer zoveel. De meeste veelplegers hebben ook minstens één geweldfeit gepleegd, maar over het algemeen verloopt hun criminele carrière niet veel gewelddadiger dan die van andere daders. Ook dat laatste vinden de auteurs verrassend.

Veelplegen is een mannenzaak: elf keer zoveel mannen als vrouwen doen het. Daarbij valt toch op dat het percentage veelplegers bij de Marokkaanse meisjes (7,4% van alle vrouwelijke daders) dubbel zo hoog is als dat van autochtone Nederlanders (4,8%). In totaal is slechts 0,3% van alle vrouwen uit 1984 een veelpleger en datzelfde geldt voor 5,4% van alle vrouwelijke daders.

* Delinquente allochtonen zijn gewelddadiger dan delinquente autochtonen. Dat geldt zowel voor daders die één feit plegen als voor veelplegers.

* De Turken lijken het meest op de Nederlanders. Maar toch plegen ook zij meer feiten en zijn ze gewelddadiger dan de Nederlanders.

Het probleem van integratie bestaat en het oplossen van dit probleem kost tijd.

De meeste landen vanwaar de migranten komen hebben een lage opleidingsgraad.

Dat speelt een grote en negatieve rol in het proces van integratie.

Na een paar decennia zullen de kinderen van deze immigranten zich als Europeaan en Nederlander voelen.

Zij gaan naar school, daar krijgen ze onderwijs in het Nederlands, wat echt belangrijk is, daar komen ze in contact met de Nederlandse kinderen, spreken ze Nederlands.

"Samenleven in een maatschappij vergt respect voor elkaars cultuur, achtergrond en opvattingen. Velen in ons land staan, elk op eigen wijze, in de christelijke, humanistische, joodse, islamitische of een andere wereld- of levensbeschouwelijke traditie. In een dergelijk pluriform land is respect van allen, autochtoon en allochtoon, voor onze grondrechten en rechtsstaat een vereiste. Een gemeenschappelijke basis van taal, actief burgerschap en gedeelde waarden en normen kunnen dat versterken".

Nederlanders in dienst van de Russische tsaar

Inna Mezina (MGLU, Minsk)

Ruslands opkomst als Europese grootmacht was grotendeels te danken aan tsaar Peter die kennis met vele aspecten van de toenmalige Nederlandse samenleving maakte. Veel Nederlandse zeelieden en vaklui werden in Russische dienst genomen. De vorst had natuurlijk veel scheepsvolk nodig voor zijn vlootplannen: van matroos tot vice-admiraal. En verder vaklieden van allerlei allooi: ingenieurs, waterbouwkundigen, artsen en natuurlijk werd de artistieke franje niet vergeten: schilders en tekenaars, boekdrukkers.

Allereerst organiseerd Peter de Grote vakonderwijs in een leerlingenstelsel, door buitenlandse specialisten die in Rusland kwamen werken in nieuwe beroepen. In hun contracten liet hij vastleggen dat ze zich verplichtten Russische leerjongens op te leiden. Daarnaast liet hij Russen een opleiding volgen in het buitenland.

Sint-Petersburg, zijn grote hoofdstad, baseerde hij deels op Amsterdam. Wat steden betreft, is het de moeite waard over Georg Wilhelm de Gennin te vertellen. Hij was militair, architect en mijnbouwingenieur van Duitse afkomst, die samen met mijnbouwingenieur en historicus Vasili Tatisjtsjev de steden Jekaterinenburg en Perm stichtte.

Een belangrijke “Nederlander” in Russische dienst is Cornelis Cruys geweest. Niet alleen was hij een vice-admiraal, groot organisator en groot strateeg, maar hij maakte zich ook als cartograaf verdienstelijk.

Ik wil ook de naam van Wicher Berkhoff vermelden die na de slag bij Waterloo zijn geboortedorp verliet als timmermansgezel om later chef van de marinewerven te Kroonstad te worden, en als Admiraal te eindigen.

Een groot aantal van de Nederlanders in dienst hebben Rusland blijvend veranderd.

Dynastieke banden tussen Rusland en Nederland

Ekaterina Netsjaj (MGLU, Minsk)

De betrekkingen tussen Rusland en Nederland ontstonden door de handel en een drang naar informative en innovatie van tsaar Peter de Grote, die daarop een bezoek bracht aan Nederland. Nederland was in die tijd een wereldmacht en Peter de Grote wilde Rusland “opstoten in de vaart der volkeren”.

De banden tussen de Nederlandse en Russische monarchieen ontstonden na het huwelijk van de Russische prinses Anna Paulowna, of Anna Pavlovna in het Russisch, met koning Willem II in 1816. Tsaar Alexander I was goed bevriend met Willem II en heeft daarom voorgesteld dat de koning met zijn zusje kon trouwen. Als grootvorstin van Rusland en zuster van de tsaar was Anna Pavlovna een gewilde partij in Europa. Bovendien had het huis van Oranje geld nodig.

Anna Pawlowna

Namen als Anna Pavlowna- en Sophiaschool herinneren aan haar bijdrage aan de oprichting van die scholen. Tijdens de Belgische opstand bezocht zij het ziekenhuis en verpleegde daar de gewonden.

De zoon van Willem II, Willem III huwde met een nichtje van Anna Pavlovna, Sophie (Sophia van Wurttemberg, dochter van koning Willem I van Wurttemberg en grootvorstin Catharina Paulowna van Rusland). Koningin Wilhelmina trouwde ook met een Romanov-nazaat, prins Hendrik, een achterkleinkind van de oudste zus van Anna Pavlowna.

De relatie tussen de Oranjes en Romanovs einigden bij de Russische revolutie en de afstand van Tsaar Nicolaas II van zijn macht. Nu alleen maar de namen van twee zoons van koningin Beatrix en prins Claus, Alexander en Constantijn laten ons herinneren aan de banden van de Oranjes met het huis Romanov. Koningin Beatrix en Wilem-Alexander stamen dus ook af van de Romanovs. Sommige mensen zien de gelijkenis tussen tsar Alexander I en Willem-Alexander.

Willem-Alexander met zijn gezin

Vertaalwedstrijd-2013

Jongerejaars	
Proza	
De kleine Johannes, Frederik van Eeden	
1ste plaats	*Natalia Korolkova, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
2de plaats	*Anastasija Mjagkaja, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
3de plaats	*Julia Petoekhova, 2de jaar studente, MGU*
Poëzie	
De Waterlelie, Frederik van Eeden	
1ste plaats	*Svetlana Kotsjergina, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
2de plaats	*Julia Petoekhova, 2de jaar studente, MGU*
3de plaats	*Anna Poepkova, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
Ouderejaars	
Proza	
Van de koele meren des doods, Frederik van Eeden	
1ste plaats	*Ksenia Novikova, 4de jaar studente MGU*
2de plaats	*Petr Oskolkov, 3de jaar student, MGIMO*
3de plaats	*Ekaterina Tereshko, 4de jaar studente, SPbGU*
Poëzie	
Mei, Herman Gorter	
1ste plaats	*Ksenia Novikova, 4de jaar studente MGU*
2de plaats	*Egor Sergeev, 3de jaar student, MGIMO*
3de plaats	*Ekaterina Tereshko, 4de jaar studente, SPbGU*
Publicistiek	
Gedoemd tot kwetsbaarheid, Geert Mak	
1ste plaats	*Polina Ptasjtjenko, 4de jaar studente, SPbGU*
2de plaats	*Petr Oskolkov, 3de jaar student, MGIMO*
3de plaats	*Anna Ostrovskaja, 3de jaar studente, SPbGU*

NB: in die uitgave van Nieuwsbrief worden alleen maar beste vertalingen van jongerejaars studenten gepubliceerd. Vertalingen van ouderejaars studenten zullen worden gepubliceerd in de uitgave van Nieuwsbrief die verschijnt in april 2014. In dezelfde uitgave worden de resultaten geplaatst van de voor het eerst in de geschidenis van onze Associatie gehouden Essaywedstrijd.

De kleine Johannes, Frederik van Eeden

Ik zal u iets van de kleine Johannes vertellen. Het heeft veel van een sprookje, mijn verhaal, maar het is toch alles werkelijk zo gebeurd. Zodra gij het niet meer gelooft, moet ge niet verder lezen, want dan schrijf ik niet voor u. Ook moogt ge er de kleine Johannes nooit over spreken, als ge hem soms ontmoet, want dat zou hem verdriet doen en het zou mij spijten, u dit alles verteld te hebben.

Johannes woonde in een oud huis met een grote tuin. Het was er moeilijk de weg te vinden, want in het huis waren veel donkere portaaltjes, trappen, kamertjes en ruime rommelzolders, en in de tuin waren overal schuttingen en broeikassen. Het was een hele wereld voor Johannes. Hij kon er verre tochten in maken en hij gaf namen aan alles wat hij ontdekte.

Voor het huis had hij namen uit het dierenrijk: de rupsenzolder, omdat hij er rupsen grootbracht; het kippenkamertje, omdat hij daar eens een kip gevonden had. Die was er niet van zelve gekomen, maar daar door Johannes' moeder te broeien gezet. In de tuin koos hij namen uit het plantenrijk, en lette daarbij vooral op de voortbrengselen, die voor hem van belang waren. Zo onderscheidde hij een frambozenberg, een dirkjesbos en een aardbeiendal. Heel achter was een plekje, dat hij het paradijs noemde en daar was het natuurlijk erg heerlijk. Daar was een groot water, een vijver, waar witte waterleliën dreven en het riet lange fluisterende gesprekken hield met de wind. Aan de overzijde lagen de duinen. Het paradijs zelf was een klein grasveldje aan deze oever, omringd door kreupelhout, waartussen het nachtegaalskruid

hoog opschoot. Daar lag Johannes dikwijls in het dichte gras en tuurde tussen de schuifelende rietbladen door naar de duintoppen over het water. Op warme zomeravonden was hij daar altijd en lag uren te staren, zonder zich ooit te vervelen. Hij dacht aan de diepte van het stille, heldere water voor zich, – hoe gezellig het daar moest zijn, tussen die waterplanten, in dat vreemde schemerlicht, en dan weer aan de verre, prachtig gekleurde wolken, die boven de duinen zweefden, – wat daar wel achter zou zijn en of het heerlijk zou zijn daarheen te kunnen vliegen. Als de zon juist was ondergegaan, stapelden de wolken zich daar zó opeen, dat ze de ingang van een grot schenen te vormen en in de diepte van die grot schitterde het dan van zachtrood licht. Dat was wat Johannes verlangde. Kon ik daarin vliegen! dacht hij dan. Wat zou daar wel achter zijn? Zou ik daar eenmaal, eenmaal kunnen komen?...

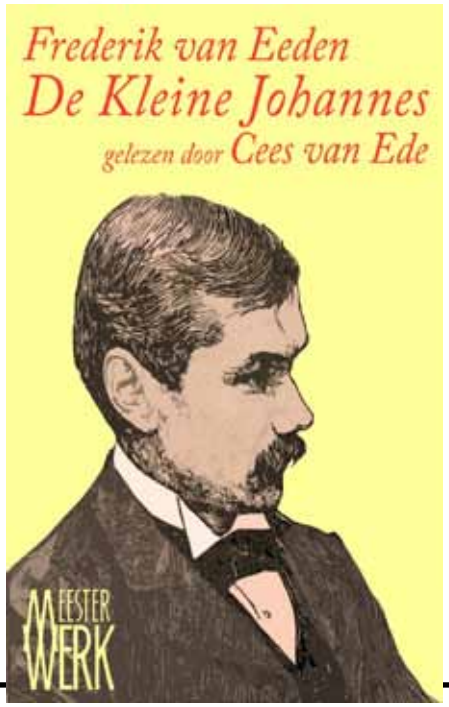

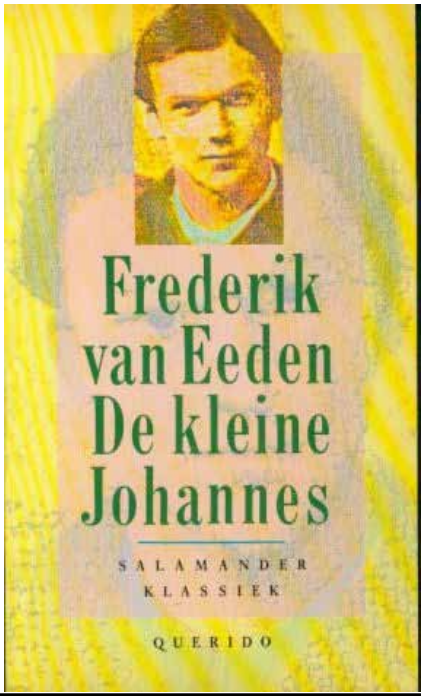

Фредерик ван Эйден

Маленький Йоханнес

Расскажу-ка вам о маленьком Йоханнесе. Моя история похожа на сказку, но всё было на самом деле. Как только вы перестанете мне верить, можете не читать дальше, потому что с этого момента я пишу не для вас. И никогда не говорите с маленьким Йоханнесом, если случайно встретите его. Это огорчит его, и я буду жалеть о том, что всё вам рассказал. Йоханнес жил в старом доме, окруженном большим садом. Было сложно не потеряться, потому что в доме полно темных коридоров, лестниц, комнат и просторных чердаков, забитых рухлядью. В саду всё огорожено забором, повсюду теплицы. Это был огромный мир для Йоханнеса. Он путешествовал и давал имена всему, что находил. Всему в доме он приписывал названия животных: гусеничный чердак, там он выращивал гусениц, куриная комната, в ней он когда-то нашел курицу. Она забрела туда не сама; мама принесла ее высиживать яйца. Что касается сада, то в этом случае он выбирал какое-то из названий растений, прежде всего съедобных, которые он особенно любил. Среди них малиновая гора, грушевый лес и земляничная долина. Совсем далеко было местечко, которое он назвал раем. Там было просто чудесно. На большом пруду плавали белые кувшинки, а камыши долго перешептывались с ветром. На противоположной стороне виднелись дюны. Собственно раем была маленькая полянка на берегу, окруженная подлеском. Среди кустарников возвышался бутень. Йоханнес часто лежал в густой траве и разглядывал сквозь шуршащие камыши вершины дюн, видневшиеся над водой. Там он проводил теплые летние вечера, лежа и наблюдая часами. Это не могло наскучить. Он думал о глубине тихого чистого пруда - должно быть, там прекрасно, среди водорослей, в этих незнакомых сумерках. А потом снова думал о далеких великолепных разноцветных облаках, проплывавших над дюнами. Что же там дальше, и как было бы здорово полететь туда. Как только солнце начинало садиться, облака собирались так, будто образовывали вход в пещеру, вглубь которой проникал мягкий красный свет. Это то, к чему стремился Йоханнес. Если бы я мог туда попасть! – думал он. Что же там дальше? Увидеть бы разочек, хоть одним глазком...

Перевела
Наталья Королькова, 2-й курс, МГЛУ (Москва)

Frederik van Eeden tijdens zijn zestigste verjaardag
3 april 1920

DE WATERLELIE

Ik heb de witte water-lelie lief,
daar die zo blank is en zo stil haar kroon
uitplooit in 't licht.

Rijzend uit donker-koele vijvergrond,
heeft zij het licht gevonden en ontsloot
toen blij het gouden hart.

Nu rust zij peinzend op het watervlak
en wenst niet meer...

Frederik van Eeden

Фредерик ван Эйден

Кувшинки

Люблю кувшинок белые цветы
За чистоту. Венец их безмятежный
Распахивает лепестки, лишь солнца луч
коснётся их небрежно.

Со дна холодного и тёмного пруда
Они навстречу свету вверх взмывали
И золотые, счастья полные сердца они
свои бесстрашно раскрывали.

Лежать на водной глади, размышлять-
Им в этой жизни больше нечего желать.

Перевела
Светлана Кочергина, 2-й курс, МГЛУ (Москва)

Moppen

"Papa, vet in fastfood kan mensen agressief maken." - "Hou je bek en eet je hamburger!"

'Ik ben wereldkampioen snelrekenen.' - 'Ah, hoeveel is 105x 56?' '45' -'Dat is fout' 'Maar wel snel!

Er komt een man de bar binnen met het geweer in aanslag.

"Ik wil weten wie met mijn vrouw naar bed is geweest?!"

Een stem achteraan de bar antwoordt:

"Je gaat kogels tekort komen!"

Mijn dokter heeft gezegd dat ik mijn trainingsprogramma rustig moet opbouwen. Vandaag ben ik met de auto langs een sportschool gereden.

Наш адрес:

Москва 11954, проспект Вернадского, дом 76, Nieuwsbrief;

Телефон: +7 (495)4349268; e-mail: info@doenned.org

Редколлегия:

Л. Шишулина - главный редактор

Б. Т. Лооманн

П. Осколков petroskolkov@yandex.ru

Е. Сергеев sergeev-ea@yandex.ru

Оформление и дизайн

П. Осколков, Е. Сергеев

Ons adres:

Nieuwsbrief, prospekt Vernadskogo, 76, Moskou, 119454;

Telefoon:. +7 (495) 4349268; e-mail: info@doenned.org;

Redactie:

Larisa Shishulina – hoofdredacteur

Bastiaan Th. Lohmann

Petr Oskolkov petroskolkov@yandex.ru

Egor Sergeev sergeev-ea@yandex.ru

Art direction en lay-out

Petr Oskolkov, Egor Sergeev